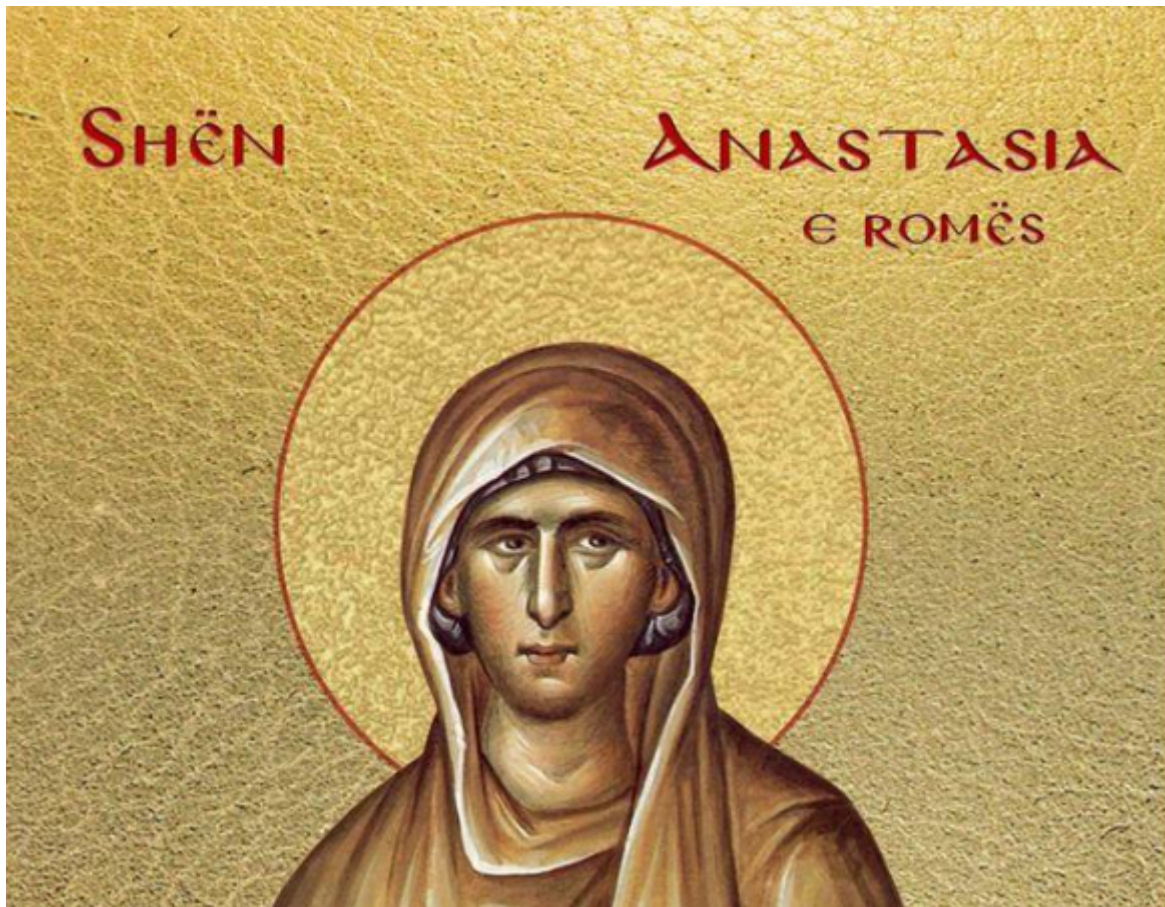

Oshënare dëshmore Anastasia në Romë

E premte, 29 tetor 2021 – Shenjtori i ditës.

DITË KRESHME

Oshënare dëshmore Anastasia në Romë. Oshënare Ermelinda. Oshënarët Abrami, Maria.

– Oshënare dëshmore Anastasia në Romë –

Shën Anastasia ishte nga Roma dhe jetoi rreth shek. III. Prindërit e saj ishin shumë të pasur dhe pas vdekjes së tyre, pasurinë që trashëgoi Anastasia ua shpërndau të varfërve.

Anastasia ishte vetëm 20 vjeçe kur braktisi të gjitha dëshirat tokësore dhe vendosi të ndjekë jetën murgjërore. Në atë kohë nuk ishin krijuar akoma manastiret dhe shumë të reja që dëshironin t'i përkushtoheshin Perëndisë jetonin të gjitha bashkë në një shtëpi brenda qytetit. Aty ato adhuronin Zotin dhe përhapnin besimin e krishterë tek hebrenjtë dhe paganët.

Anastasia i mësoi kanonet e jetës murgjërore nga një grua e urtë dhe besimtare që

quhej Sofia. Kaluan shumë vite dhe shenjtorja bënte një jetë me të vërtetë murgjërë por djalli, i cili dëshpërohej nga përparimi shpirtëror i saj, përdorte të gjitha mjetet për të penguar. Ai shpejtoi të përdorte shërbëtorët e tij të cilët kënaqeshin kur mundonin të krishterët.

Kështu tirani i quajtur Provi kur mësoi se Anastasia besonte se Perëndia i vërtetë ishte Krishti, u egërsua dhe urdhëroi që të shkonin në shtëpinë e saj dhe ta merrnin me forcë. Atëherë Sofia duke i dhënë kurajë i thoshte shenjtores: “Rruga e martirizimit do të udhëheqë në parajsë”. Që të martirizohej dikush për Krishtin nuk është vdekje, por lumturi dhe gëzim.

Pas kësaj Provi e urdhëroi që t’i falej idhujve përndryshe ajo do ta pësonte shumë rëndë. Gjithashtu tirani i thoshte shenjtores se për hir të rinisë dhe bukurisë së saj ia vlente që ta mohonte Krishtin. Atëherë Anastasia e vendosur iu përgjigj: “Unë njoh vetëm një rini dhe një bukuri, atë që i jep Krishti shpirtrave besimtarë, të cilët preferojnë vdekjen në vend të të mirave materiale kur ato ofrohen për të tradhtuar Perëndinë”. Pas kësaj përgjigje tirani u egërsua dhe urdhëroi ta torturonin pa mëshirë. Së fundi urdhëroi që t’i pritej koka. Kështu shën Anastasia mori kurorën e paprishur të martirizimit.

* * * * *

– Oshënarët Abrami e Maria –

Shën Abrami u lind në Edesë të Mesopotamisë, në fund të shekullit III. Ndonëse e respektonin përkushtimin e të birit, prindërit e martuan kundër dëshirës së tij. Ditën e dasmës, siç ishte duke ndenjur i vetëm, zemrën e Abramit e shkëlqeu një rreze e hirit të pakrijuar dhe, i ndriçuar përbrenda, djaloshi la nusen, prindërit, pasuritë dhe çdo përkujdesje të botës për t’u tërhequr në një qeli i izoluar. Qëndroi atje për shtatë ditë, në lutje pa pushim, pa ngrënë e pa pirë.

Prindërit e kuptuan se Perëndia e kishte zgjedhur për “pjesën më të mirë”, prandaj e lanë të qetë në udhën e tij, vetëm me Perëndinë, në një strehë të stërvogël me një dritare të ngushtë sa për t’i futur pak bukë e ujë, thjesht nevojat e natyrshme. Abrami lulëzoi në fshehtësi për 50 vjet, duke i ndriçuar ata që gjendeshin përreth tij me rrezatimin e virtyteve të tij, duke e mbajtur botën në lutje.

Qyteza e Beth-Kidona në krahinën e Tenias, në Helespont (deti Marmara), pranë Lampsakës, banohej ende në atë kohë nga idhujtarët, të cilët e dëshpëruan episkopin e zonës për shkak të mizorisë së tyre. Por një ditë, të ndriçuar nga Shpirti i Shenjtë, episkopi bashkë me klerin shkuan tek Abrami që t’i kërkonin të bëhej prift e të predikonte në atë zonë. Pas shumë përgjërimesh, madje dhe presionesh, shenjtë u bind dhe me lot braktisi qelinë. U rrah, u përbuz dhe u fye nga njerëzit zemërgur, por nuk u dorëzua në përpjekjet e tij, nuk i la lutjet për shpëtimin e tyre për tre vjet me radhë, derisa arriti të kthente në besim e të pagëzonte më shumë se një mijë njerëz atje.

Që t’i shpëtonte lavdisë së botës, u tërhoq fshehurazi nga dëshira e zjarhtë që

kishte për vetmi. U kthye në vendin ku jetonte si eremit, dhe demonët nuk vonuan shumë për t'i nxitur luftë pa mëshirë.

Pas njëfarë kohe i vdiq i vëllai, duke lënë jetime një vajzë 7-vjeçare, Marinë, të cilën shenjtë e mori pranë vetes, i dha një qeli afër së tijës dhe e la të lulëzonte më Perëndinë, duke e mësuar me mësimet e nevojshme përmes një dritareje të vogël të kasolles. Vajza u rrit dhe në moshën 20-vjeçare shkëlqeu nga virtytet në të gjitha veprat me dashuri për Perëndinë. Por një ditë, ajo ra në mëkat trupor me një murg të pacipë, i cili vinte shpesh për të vizituar shenjtin.

Në vend që të zgjohej dhe t'i lutej Krijuesit që u mishërua për shpëtimin e mëkatarëve, Maria ra në një mëkat edhe më të tmerrshëm, në dëshpërim. Djalli e bindi që Perëndia nuk mund të kishte mëshirë për të, sepse shumë turpshëm e kishte njollosur virgjërinë e saj dhe skimën engjëjlore. Kështu, në dëshpërimin e saj, shkoi në qytetin e afërt dhe iu dorëzua prostitucionit. Për më shumë se dy vjet, ajo binte në humnerën e humbjes, ndërsa Abrami shumëfishonte lutjet që Perëndia t'i tregonte se ku ishte fshehur e mbesa.

Më në fund mësoi nga disa udhëtarë se ku gjendej. U vesh si ushtar dhe shkoi në vendin e shthurur ku jetonte Maria. Përgatiti një festë, hëngri mish dhe piu verë për herë të parë pas 50 vjetësh, pastaj bashkë me vajzën shkuan në dhomën tjetër. Si u sigurua se Maria nuk mund të largohej, i tregoi së mbesës se kush ishte. Maria u shtang nga turpi dhe befasia, dhe nuk i ngrii sytë lart. Por shenjtë i foli me butësi, pa e qortuar. I përlotur, i kujtoi bukuritë e jetës asketike dhe të virgjërisë dhe e bindi se zemërgjerësia është pafundësisht edhe më e madhe se mëkatet më të mëdha, dhe se i vetmi mëkat i pafalshëm është dëshpërimi.

Për t'i dhënë kurajë, ai i tha: “Le të shkojmë, bija ime, kthehemi në qelinë tonë. Le të jetë mbi mua faji yt. Unë do të jap llogari për këtë para Krishtit ditën e gjyqit, ndërsa ti vetëm kthehu në vendin ku jetonim, rifillo asketizmin tënd, lutjen, qëndro sërish para Zotit të mëshirave”. Duke i dëgjuar këto fjalë, lotët e nxehtë të pendimit rrodhën nga fytyra e Marisë dhe pranoi të largohej fshehurazi nga shtëpia e turpit, duke braktisur kështu jetën e mëkatshme. U mbyll në një qeli të vogël dhe me zell e lot jo vetëm që mori faljen e mëkateve, por mori nga Perëndia karizmën (hirin) e mrekullibërjes. Abrami bëri një jetë të pëlqyeshme para Perëndisë dhe fjeti në paqe në vitin 366. Pesë vjet pas fjetjes së tij fjeti më Zotin edhe Maria.

* * * * *

– Oshënare Ermelinda –

Ermelinda lindi në vitin 510 në Lovenjoel, në Belgjikë, në një familje të fisme e të pasur. Prindërit e shtynin vazhdimisht që të martohej, por ajo refuzonte, pasi donte ta kalonte jetën në dëlirësi, duke punuar për të mirat e përmbiqielshme.

Një herë preu dhe flokët, që t'i bindte prindërit të hiqnin dorë nga një martesë e padëshiruar që po e shtynin. Kështu, ata e pranuan zgjedhjen e së bijës dhe i dhuruan një tokë të vogël, duke e lënë që të ndiqte udhën e saj.

Ermelinda u dhuroi të varfërve çdo gjë që zotëronte dhe u tërhoq në një pyll, ku jetoi si eremite. Më pas ndërtoi një eremitazh në Meldaert, ku ia kushtoi tërë jetën lutjes dhe përpjekjeve shpirtërore.